

ESGLÉSIA RELLEU EPISCOPAL

Ve de la plana 4

L'associació de dones d'Església Alcem la Veu. La teòloga recorda que "estem en un procés sinodal d'Església i des del Vaticà s'ha convidat totes les comunitats, grups i parròquies a reflexionar sobre aquest tema". Explica que "l'Església sinodal és aquella de comunió compromesa amb la seva realitat", i "inclou aquesta consciència que els laics i laïques han de tenir respecte a la gestió i direcció de les comunitats i, per tant, han de tenir també un paper per decidir". I conclou: "Tant parlar de l'Església que es mou i que ens movem tots junts, i després resulta que els càrrecs sembla que no tinguin res a veure amb la vida i l'experiència de comunitat. Aquí hi ha una contradicció molt gran." Pel que fa a l'elecció de bisbes de fora del país, Forcano recorda: "Ja quan estudiàvem ciències religioses a l'Institut de Ciències Religioses de Barcelona es parlava d'un concepte eclesial molt important: l'Església local." "L'Església local —explica— és un concepte del cristianisme que dona força a la comunitat arrelada al lloc. La comunitat de fe no és una comunitat abstracta o un grup ideològic; està arrelada en un espai, en un país, en una cultura i en una llengua, i el concepte d'Església local dona molta importància a preservar això. Fent l'elecció de bisbes com s'ha fet, es vulnera el principi de l'Església local." "Penso que Catalunya té prou clergat i prou bisbes auxiliars preparats per poder fer-se càrrec d'una diòcesi catalana", opina Pere Fàbregues, president de Grup Sant Jordi en Defensa i Promoció dels Drets Humans. "No critico que portin algú de fora, però un bisbe de fora s'ha d'adaptar i no és el mateix que una persona que des de sempre ja ha estat en un lloc", manté. "Hi ha un problema històric en la manera de nomenar els bisbes a tot el món, no no-

El nou bisbe de Solsona en la primera trobada, aquest gener, amb capellans solsonins ■ BISBAT DE SOLSONA

més a Catalunya, i és aquest dèficit de participació de la base. Per tant, ara que es parla del Sínode i d'un camí sinodal de l'Església, que vol dir més participació, aquest tema s'hauria d'abordar", indica Carles Armengol, president de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, que diu que si no s'aborda la sinodalitat "la desconnexió de la jerarquia amb el poble i, fins i tot, amb el clergat, pot ser molt gran". Aquesta manera de fer de l'Església demostra, segons l'exmembre fundador d'Església Plural, Josep Torrens, que "té por de perdre el poder".

Espanyolitzar

"A Catalunya —sosté Carles Armengol— tenim un problema específic, i és que històricament hi ha hagut la ingerència de l'Estat i de l'Església espanyola pel

que ells entenen normalitzar l'Església catalana, que no és altra cosa que espanyolitzar-la." "Aquesta tendència ve de segles. Recordem que al bisbe Torres i Bages, quan ja era bisbe de Vic, el van voler traslladar a una diòcesi castellana", explica Armengol. Manté que això és el que continua passant i que "en les seves memòries Aznar explica com va intentar influir per la successió a Barcelona". Pel president de la Lliga, "en el conjunt de l'Església espanyola hi ha aquesta voluntat uniformitzadora i, com que no entenen el fet diferencial, per ells tant és nomenar un bisbe per a Conca que per a Barcelona".

Pugen els preconciars

Josep Torrens, d'Església Plural, és molt pessimista: "L'Església catalana com a model d'Església oberta i

renovadora i sensible a la identitat del país, s'ha acabat." "Això vol dir —diu— que la generació de persones identificades amb el Vaticà II que tenien capacitat de decisió a les diòcesis per impulsar moviments de reforma, i canvis importants tant des del punt de vista estructural i doctrinal com pastoral de l'Església, siguin capellans, bisbes, teòlegs, pensadors o religiosos, s'ha acabat i puja una generació que ha tornat a una Església preconciària."

Les queixes pel nomenament de bisbes no catalans ve de lluny. El 1966 va néixer la campanya *Volem bisbes catalans*, en el moment que l'arquebisbe de Barcelona Gregorio Modrego Casaus va ser succeït per Marcelo González Martín. Van ser promotors de la campanya l'historiador, advocat i polític Josep

Benet i l'expressident Jordi Pujol.

Francesc, poc sensible

El papa Francesc, que va tenir una gran acollida a l'Església catalana, comença a inquietar i a ser qüestionat per l'excessiva dependència del cardenal Omella, que és qui està dissenyant els bisbats catalans al seu gust i, segons els experts, al gust de l'Estat. Omella és amic de Francesc, a qui va conèixer abans que aquest fos papa en uns exercicis espirituals, i avui és el seu home a l'Estat. President de la CEE i membre de la congregació vaticana que tria els bisbes, és qui té l'última paraula.

A ningú se li escapa la bona relació que ha tingut fins ara Omella amb el PSOE i el PSC i, per contra, la seva mala relació amb els polítics independentistes.

El seu enfrontament amb el president Puigdemont (l'expressident ho explica en el llibre *M'explico*, escrit amb Xevi Xirgo) i amb l'expressident Quim Torra són públics, així com la seva negativa a visitar els presos polítics quan eren a Lledoners, alguns dels quals són catòlics practicants declarats.

Els objectius d'Omella (per alguns, alta política) explicarien també els nomenaments dels bisbes auxiliars de Barcelona. Dels tres que ha triat ell entre els anys 2017 i 2020, només un és de Barcelona: Sergi Gordo. El bisbe Toni Vadell, avui greument malalt, va ser portat de Mallorca i Javier Vilanova, de Tortosa, cosa que va molestar els capellans de la diòcesi de Barcelona, que lamenten que el cardenal no els doni responsabilitats i vagi a buscar a fora en comptes de triar entre els preveres de la zona.

També és públic que Francesc no està còmode amb el procés de Catalunya. Ho explica en el seu llibre, *Intrigues i poder al Vaticà*, el periodista Vicenç Lozano, excorresponsal de TV3 a Roma, quan descriu la trobada que va tenir amb el papa: "No em parlis del procés, parla'm de Messi", diu que li va dir. Des del 2013, que va ser escollit papa, Francesc ha designat 9 bisbes a Catalunya, entre els quals hi ha els tres auxiliars de Barcelona. Dels 6 titulars només dos són catalans: Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona, i Salvador Cristau, bisbe de Terrassa. Només Planellas s'ha format a Catalunya. Els altres bisbes són el de Tortosa, Enrique Benavent, nascut a València i format a València; l'arquebisbe de Barcelona Joan Josep Omella, nascut a Aragó i format a Aragó, que va ser bisbe de Barbastro-Montsó quan es va iniciar el conflicte per les obres d'art de la Franja, i el bisbe de Lleida, Salvador Giménez Valls, nascut a València i format al seminari de València. ■

Les frases

“L'elecció de bisbes tal com s'ha fet vulnera el principi d'Església local”

Neus Forcano
TEÒLOGA. MEMBRE D'ALCEM LA VEU

“Històricament l'Estat i l'Església espanyola han volgut espanyolitzar l'Església catalana”

Carles Armengol
PRESIDENT DE LA LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

“L'Església catalana com a Església oberta i renovadora i sensible a la identitat del país, s'ha acabat”

Josep Torrens
EXMEMBRE FUNDADOR D'ESGLÉSIA PLURAL

“Els bisbes han d'estar incardinats amb el poble a què han de servir”

Joan Amorós
PRES. FUNDACIÓ OCCITANO-CATALANA I FUNDADOR D'EFFATHÀ CRIS. DE BASE

“Els fidels estem tips que en les nostres esglésies ens baixin del cel bisbes amb paracaigudes”

Lluís Busquets Grabulosa
MEMBRE DE CRISTIANISME AL SEGLE XXI

“Catalunya té prou clergat i bisbes auxiliars per poder atendre una diòcesi catalana”

Pere Fàbregues
PRESIDENT DEL GRUP SANT JORDI